

[Hans Hækkerup]

ning, som jeg ikke synes skal stå ubesvaret. Det var vedrørende det aktstykke, som blev behandlet i Finansudvalget om bl.a. køb af kampafgørende ammunition til artilleriet, og hvor Socialdemokratiet undlod at stemme. Ministeren undlod selvfølgelig helt at fortælle, hvad vores begrundelse var, fordi det ville have kastet lys over, hvorfor vi gjorde det.

Sandheden er, at Socialdemokratiet både under de forhandlinger, der gik forud, og hvor ministeren jo ikke dengang var med i 11-mandsudvalget, og senere gang på gang rejste ammunitionsspørgsmålet. Når vi undlod at stemme i den konkrete situation, var det, fordi vi på det tidspunkt sagde, at vi ikke ville være med til at ekspedere et forsvarsforlig i små enkeltpakker; det var vores begrundelse for at undlade at stemme. Derfor er det også klart for os, at en materielpakke som den, vi nu skal lave, og som skal omfatte 3 år, også skal have en rimelig balance, og dér er det også afgørende for os, at vi får ammunition til artilleriet med. Når vi undlod at stemme, var det altså en protest mod regeringens procedure med hensyn til disse spørgsmål, hvor regeringen ikke havde taget sig sammen til at gennemføre et forsvarsforlig.

Hvad angår ministerens bemærkninger om rationaliseringstanker, som var taget op i Forsvarskommissionen, vil jeg gerne understrege, at det hele tiden for os har været afgørende, at Forsvarskommissionen ikke skulle blive en syltekrukke, og at man ikke skulle begrave forslag dér. Derfor er det også oplagt for mig, at det ikke kan være sådan, når vi går i gang med forligsforhandlingerne, at blot fordi et emne også behandles i Forsvarskommissionen, kan det ikke inddrages i disse forhandlinger. Kan vi blive enige om at finde en politisk løsning på det, kan sagen selvfølgelig også ekspederes i et forsvarsforlig for de næste tre år. For mig er det faktisk oplagt, at jo flere ting, vi kunne blive enige om at ekspedere i et kort forsvarsforlig – rationaliseringsforanstaltninger osv. – jo nemmere vil vi gøre Forsvarskommissionens arbejde.

Til sidst vil jeg gerne vende mig til det, der måske undrede mig mest i ministerens svar, nemlig at ministeren sagde, det ikke var interessant, om det er et nulbudget eller ej. Det vil jeg kalde århundredets understatement, for jeg mener faktisk, at en stor del af denne forsvarsdiskussion har drejet sig om budgettets størrelse, og jeg mener også, at den armlægning, som

regeringspartierne indbyrdes har været igennem, i høj grad har drejet sig om, hvilken størrelse rammen skulle have. Derfor hæftede jeg mig selvfølgelig også ved de bemærkninger, ministeren gjorde om netop de punkter, jeg rejste, hvor jeg mente, der ud fra ministerens krystalklare redegørelse var begrundet tvivl om, hvorvidt der var tale om et nulbudget eller ej – spørgsmål, som jeg tidligere har stillet ministeren, men som jeg ikke har fået noget svar på indtil dette øjeblik.

Ministeren sagde, at han var glad for, at vi havde tilsluttet os det synspunkt, at indtægter ved rationalisering og salg af aktiver tilfalder forsvarret. Det er nu altså ikke noget nyt – ellers har ministeren i hvert fald lyttet utrolig dårligt i al den tid, der gik forud. Men jeg sagde også, at vi ikke ønsker at lave privatiseringer bare for at sminke forsvarsbudgettet; dér finder man bestemt ikke Socialdemokratiet.

Hvad angår fredsbevarende opgaver, forstod jeg det også nærmest sådan, at ministeren bekræftede det, hr. Jørgen Estrup sagde tidligere, nemlig at det kun var, hvis vi skulle tale om nye opgaver. Det er altså ikke det eksisterende FN-beredskab, der er tale om her, men alene, at man drøfter det, i det øjeblik man påtager sig en ny opgave og udsender folk til FN's fredsbevarende styrker.

Endelig undlod ministeren helt at omtale infrastrukturet. Det ved jeg ikke hvordan jeg skal fortolke, men jeg vil vælge at fortolke det på den måde, at ministeren ikke på noget punkt har villet afkræfte hr. Jørgen Estrups udlægning af forligsteksten.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne kvittere for forsvarsministerens tale, som jeg synes var en værdig tale, ikke mindst da han understregede, at vi ikke havde talt os fra hinanden. Det er jo dejligt, hvis det er sådan, og jeg vil gerne bekræfte for mit vedkommende, at vi vil deltage i at få skabt en forståelse, men alligevel må vi da nok have lov at kæmpe for vores synspunkter.

Jeg skal benytte lejligheden til at gøre opmærksom på, at jeg udmærket ved, at man ikke har mere ret, fordi man taler med høj stemmeføring. Modsat kan man måske også sige, at det, at man holder lav stemmeføring, heller ikke gør argumenterne vægtigere i sig selv. Men tak for talen.